

Mesterházy Attila beszéde**2014. január 25. Papp László Budapest Sportaréna**

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Orbánnak mennie kell!

Ebben a három szóban tudom összefoglalni azt, hogy mit is kellene mondani évértékelés gyanánt. Hiszen, amit ez a kormány művelt az elmúlt négy évben, az elképesztő. És nemcsak mennie kell, hanem menni is fog. Menni fog, mert ez a kormány úgy működik, mint egy búnszervezet: ami megtetszik nekik, odarohannak és elveszik az emberektől.

Kezdték a magán-nyugdíjpénztári megtakarításokkal. Az volt az érv, hogy azért kell elvenni az emberek megtakarításait, mert ezzel majd az államadósságot fogjuk csökkenteni. Aztán ma már mindenki tudja, hogy a megtakarításaink eltűntek, azokat elvették, elköltötték a folyó fizetési költségekre, de közben az államadósság sem csökkent, sőt, az államadósság növekedett.

Aztán mentek tovább, nem volt elég ez, jöttek a trafikok. Elvették a trafikokat. 35 ezer tisztességes magyar kisvállalkozótól vették el a jövőjüket, a megélhetésüket. Amikor jártam itt, Budapesten egy kerületben – azt hiszem, Budafok volt ez a hely –, találkoztam egy olyan rokkantnyugdíjossal, aki 29 éve ugyanabban a trafikban árulta a dohányt. El tudják képzelni, mi lett az ő sorsa: természetesen ő is pályázott a koncesszióra. Na, találják ki, nyert-e ez a kisvállalkozó rokkantnyugdíjas. Nem nyert. Nem nyert, mert a fideszes haveroknak meg rokonoknak kellett ez a trafikok, ezért ezt a trafikot ledózerolták, és ettől a családtól elvették a megélhetését. Szégyen!

Aztán mentek tovább: elvették a földeket. Egy új földbirtokos osztályt építenek, csak hát műkörmösökből, tetőfedőkből meg könyvelőkből. Bárhol van egyetlenegy pályázati eredményhirdetés, ott botrány van. Itt van velünk valahol Gógös Zoli, aki mást sem csinált az elmúlt hetekben, hónapokban, mint járta végig ezeket a településeket, beszélt a gazdákkal, és gyűjtötte össze a problémákat. Mondanom sem kell, csak probléma van. Az történik, hogy jönnek ezek az új földbirtokosok – ezek is természetesen fideszes családtagok, haverok, rokonok, ismerősök –, és megkapják a földet. Majd tudják, mit csinálnak? Visszamennek azokhoz az emberekhez, akik egyébként ott helyben művelték a földet, és azt mondják, hogy „ja, bérlőként dolgozhatsz továbbra is azon a földön, tulajdonosként nem, mert az a pénz nekünk kell, meg még a bérletből származó pénz is nekünk kell”.

Legutóbb olvastam az egyik internetes portálon egy leírást, hogy úgy kapott valaki földet, hogy az három kilométerrel odébb van, mint ahol az állatait tartja. Magyarul: egyszerűen nem tudja eljuttatni az állatokat arra a terepre, ahol ő tud legeltetni, ezért könnyen lehet, hogy nagyon sok állatot le kell vágnia. Csak azért, mert volt a helyi földosztó bizottságnak valamilyen ismerőse, aki szemet vetett arra a földre, és ennek adták oda. Magyarul: kisemmizik a tisztességes gazdákat, kisemmizik a vidéki embereket, és elveszik tőlük is a megélhetésüket. Szégyen!

Aztán mentek tovább, és rátették a kezüket a takarékszövetkezetekre is. Az emberben ilyenkor felmerül a kérdés: na, de miért pont a takarékszövetkezetek? És akkor rögtön beugrik az embernek: csak nem azért, mert Simicskának most már egy bankra is szüksége van? Merthogy most már kell a Fidesznek, hogy legyen egy saját bankja is majd? Hiszen a törvénybe beleírták. Most, egyelőre állami a tulajdon, de megvan a lehetőség arra, hogy privatizálják. És ne tévedjünk, a privatizáció ugyanoda fog vezetni, mint számos közbeszerzés: a Közgéphez és Simicskához.

Ha már itt szóba hoztam Simicskát, akkor arról se feledkezzünk meg, amikor látjuk szinte minden héten, hogy Simicska Lajos és a Közgép nyer valamilyen közbeszerzést, milliárdokat. Most már ez a szerződésállomány több száz milliárd forintot tesz ki. Több száz milliárd forintot! Hogy úgy mondjam, nem tud kilépni úgy az utcára, nem tud úgy pályázni sehol sem, hogy ne a Közgép nyerne meg azt a pályázatot.

És akkor itt van – hogyan fogalmazzak, hogy ne sértsem jobban meg? – ez a fantasztikus vállalkozó, az új üstökös, az új csillag a vállalkozások egén, Mészáros Lőrinc. A felcsúti

gázszerelő, Orbán Viktor helytartója, aki három év alatt megötszörözte a cége árbevételét, és ma a 88. leggazdagabb magyar ember. Három év alatt! Kérem, ez egy komoly teljesítmény! Ha nem az a fő erényük, finoman fogalmazva, hogy Orbán Viktor barátai – most legyünk naivak – ha nem ez, akkor viszont katedrát nekik a Közgázon. Ezt a tudást oktatni kell, ez egészen biztos. Nem lehet, hogy akik ezt a sikert fel tudták halmozni, ne tanítsák a jövő menedzsereit. De mégis inkább én azt hiszem, hogy nem lesz itt katedra, hanem talán az a másik, amit az imént itt bekiabáltak... Ugyanis érdemes lesz megnézni, hogy hogyan sikerül ezeket a pályázatokat elnyerni.

Aztán úgy látom, most már úgy tűnik, hogy látnak fantáziát az atomerőmű-építésben is, ugye? Most már úgy tűnik, hogy ez egy jó dolog. Azért akarok erről egy picit részletesebben beszélni, mert ez az Orbán-Putyin-paktum, ez a titkos alku nagyon jól rámutat arra, hogy mi a baj az Orbán-rendszerrel. Hiszen demokratikusan vállalhatatlan, gazdaságilag felelőtlen, társadalmilag pedig káros ez a paktum. Ez olyan, mint egy állatorvosi ló: az Orbán-kormányzás állatorvosi lova.

Nézzük a problémákat! Először is: semmibe veszi a demokratikus mechanizmusokat, mert gondoljanak bele, egy ember döntötte el mindenkinek a háta mögött, mindenféle társadalmi vita, hatástanulmány, elemzés vagy éppen a magyar parlament felhatalmazása nélkül egy 3-4 ezer milliárdos üzlet sorsát. Egy 3-4 ezer milliárdos projektről egy ember döntött Magyarországon, a miniszterelnök. Kérem, ilyen egy demokráciában, egy jogállamban elképzelhetetlen. Ezért demokratikusan vállalhatatlan.

Kettő: gazdaságilag is van vele baj, gazdaságilag is felelőtlen. Hiszen gondoljanak bele, 3-4 ezer milliárd forintba kerül ez a beruházás, ekkora hitelt veszünk fel Oroszországtól. Talán emlékeznek rá, volt hasonló nagyságrendű hitelkerete Magyarországnak, ez az IMF-hitel volt, csak akkor még az IMF-től nem kellett ez a 3-4 ezer milliárd forint. Úgy látszik, most már az oroszoktól kell. Akkor harcot hirdettek az IMF ellen, büszkék voltak arra, hogy nem veszik fel ezt a hitelt, most meg fogják és hirtelen, egyik napról a másikra megkötnek egy ilyen üzletet, ami – még egyszer mondom – 3-4 ezer milliárd forintjába kerül a magyar adófizetőknek.

A másik, szakmai probléma ezzel az, hogy meghatározzák Magyarország energiastratégiáját a következő száz évre. Ne tévedjenek, nem túlzok: a következő száz évre! És ezzel nem az a baj, hogy ez most az atomenergia irányába halad, mert lehet, hogy ez lesz a legjobb megoldás. Csak előtte erről szakmai vitát kell folytatni, hogy valóban igaz-e, hogy nincs más megoldás, mint az atomenergia. Hogy valóban igaz-e, hogy nincs értelme a megújuló energiaforrásokra költeni, a zöldenergiára. Hogy igaz-e, hogy nem lehet kiváltani vagy részben kiváltani az atomenergiát. Lehet, hogy a vége az lesz mindenkinek a válasza, hogy nem. De, kérem, akkor előtte erről beszélni kell, vitát kell erről folytatni.

És társadalmi szempontból is káros. Legalább kétszer meg fogjuk fizetni mi mindannyian. Egyszer, amikor visszafizetjük ezt a 3-4 ezer milliárd forintos hitelt. Ha jól számolom, ez legalább harminc évig fog tartani az előzetes hírek alapján. Ez azt jelenti, hogy még az unokám is fizetni fogja ezeket a törlesztőrészeket és kamatokat. De a másik oldalról meg fogjuk fizetni a magas áramárban is. Hiszen ma minden elemző, minden szakértő azt mondja, hogy az ezek által az új blokkok által megtermelt energia ára legalább a kétszerese lesz annak, mint amennyiért ma be lehet szerezni az áramot a különböző energiatőzsdéken. A kétszerese! Nesze neked rezsicsökkentés.

De nem csak demokratikusan van ezzel gond, nem csak gazdaságilag, nem csak társadalmilag, de azt is mutatja ez a projekt meg ennek a körülményei, ahogy ez az egész történet. Gondolom, itt ezen nem fognak sokan meglepődni, hogy ők azért eléggé gátlástalanok és elvtelenek is. Gátlástalanul kiáll Lázár János – Orbán bukása után a Fidesz következő elnöke –, és azt mondja, hogy ez az évszázad üzlete. Neki lehet. Hiszen ne tévedjünk, egészen biztosan, ha majd alvállalkozókat keresnek, akkor hogy, hogy nem, a Közgép neve megint föl fog merülni. Ez egészen biztos. Ezzel persze csak egy baj van, hogy más az, amikor a Közgép vagy a hozzá közel lévő cégek adott esetben stadiont építenek, mert ha ott elrontanak valamit, akkor maximum a néző nem lát olyan jól. De egy atomerőműnél? Nem biztos, hogy nekik kellene ezzel kísérletezni.

Azt mondják, hogy jó üzlet. Igen, nekik. És ha egy picit visszamegyünk az időben, és idézzük Illés Zoltán államtitkár úr – aki most környezetvédelemért felelős államtitkár – korábbi szavait, akkor pontosan értjük ezt. Ő úgy fogalmazott valamikor korábban, hogy az ilyen nagy állami beruházások azért fontosak, mert jó sokat lehet belőle lopni. És így már értjük, hogy miért az évszázad üzlete a Fidesz számára.

De elvtelen is ez, ami történik. Hiszen sokan emlékszünk rá, hogy amikor ellenzékben volt a Fidesz, akkor hogyan beszélt Oroszországról, hogyan beszélt azokról a törekvésekről, amiket az akkori szocialista kormányok tettek, hogy minél inkább erősítsék az orosz-magyar kapcsolatokat, és segítsék az orosz-magyar gazdasági kapcsolatokat. Több miniszterelnök is tudna erről beszélni, hogy hányszor kritizálták Medgyessy Pétert vagy éppen Gyurcsány Ferencet azért, mert reálpolitikusként azt mondta, hogy számolni kell Oroszországgal, számolni kell Magyarország energiafüggőségével, és számolni kell ennek a partnernek az érdekével. Akkor mást sem kaptunk, csak kritikát. Nem győztek rohángálni az Egyesült Államokba följelenteni a magyar kormányt, és arról biztosítani őket, hogy márpedig ők atlantisták, márpedig ők az Egyesült Államok pártján állnak Oroszországgal szemben. És most ugyanez az ember titkos paktumot köt mindenki háta mögött az oroszokkal.

Hadd mondjak önöknek egy idézetet! Amikor még ellenzékben volt „Borse Viktor” akkor így fogalmazott: a magyar kormány puccsot hajtott végre a saját népe ellen, hosszú távra szóló szerződést köt Oroszországgal a XXI. századot és a teljes Kárpát-medencei magyar nép életét döntően meghatározó kérdésben, az energia kérdésében. Akkor most hogy van? Akkor, úgy tűnik, hogy most Orbán Viktor puccsot hajtott végre a magyar nép ellen.

Aztán később, nem is olyan rég, talán még a tavalyi évben is azzal kampányolt, hogy Magyarország nem lesz gyarmat. Emlékeznek rá, ugye? Sőt óriásplakátokon, molinókon láttuk vonulni a Fidesz előretolt hadseregét, a CÖF-öt; és büszkén vonultak ezek az értelmiségiek, akik most nekem nyílt levelet írtak, és azt kiáltották: „Nem leszünk gyarmat!” És Brüsszelt Moszkvához hasonlították. Ezek szerint valamit mi nem vettünk észre ezeken a plakátokon. Lehet, hogy apró betűs részben volt csak az alján elrejtve, hogy „Nem leszünk gyarmat!”, és kisbetűkkel: „kivéve, jó pénzért orosz gyarmat”.

Éppen ezért mi úgy gondoljuk – és ebben egyeztünk meg a szövetséges partnereinkkel is –, hogy a mi kormányunk felül fogja vizsgálni ezt a megállapodást, felül fogja vizsgálni ezt a paktumot. Szakmai, társadalmi vitát fogunk kezdeményezni az atomenergia kérdéséről, Magyarország energiastratégiájáról, és utána, tisztelt hölgyeim és uraim, a nép megkérdezésével fogunk erről dönteni.

Érdekes módon a nagy konzultátornak nem jutott eszébe most egy levelet küldeni önöknek. Máskor mindenféle blóddli kérdésekről – szeretnének-e jobban élni; akarnak-e magasabb fizetést; kell-e munkahelyeket teremteni Magyarországon – minden ilyen fontos kérdésről, amit nagyon nehéz eldönteni a választópolgároknak, hogy most igennel vagy nemmel feleljenek rá; na, ebben már elköltöttünk, ugye, több milliárd forintot. A levelezésre. Pont egy ilyen kérdésben még egy levelet sem ért meg a „nagy nemzeti együttműködés rendszerének”, hogy megkérdeznék a választópolgárokat legalább falból, hogy mi erről a véleményük.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ahogy mondtam, ez egy állatorvosi ló. Az, ami Pakssal történt, az atomerőművel történt, amit erről elmondtam, az igaz sajnós az egész országra nagyban is. Hiszen ma Magyarországon gazdasági válság van, demokratikus válság van, és szociális, társadalmi válság is van. És csak az nem látja ezt, aki nem akarja, és aki a Fidesz hívó tagozatához tartozik.

Az első a demokratikus válság. Nézzék, ma már az sajnós egy sztereotípiát, hogy leépítették a fékek és ellensúlyok rendszerét, hogy tönkretették a jogállamot. Sőt, talán úgy pontos a fogalmazás, ha azt mondom, hogy fordítva működtetik a fékek és ellensúlyok rendszerét. Hiszen a fékek és ellensúlyok rendszere egy normális demokráciában arról szól, hogy a népet védi a hatalom túlkapásaival szemben. De Magyarországon nem így van. Magyarországon ez az új rendszer, amit Orbán felépített, ez a hatalmat védi a néppel szemben, és ez így nem helyes.

De aztán az is látszik ebben a demokratikus válságban, hogy eltűrik, sőt sok esetben bátorítják a szélsőséges, rasszista, kirekesztő nézeteket. Az is látszik, hogy rehabilitálni

akarják a Horthy-korszakot. És ma már ott tartunk, hogy egy állami pénzből finanszírozott intézmény vezetője idegenrendészeti eljárásnak nevezi zsidó honfitársaink deportálását, ezzel relativizálva a holokausztot és meggyalázva az elhurcolt és megölt emberek emlékét. Szégyen! Szégyelljék magukat, hogy ezt szó nélkül tűrik! És azok az értelmiségiek, akik nekem levelet írnak nyíltan vagy nem nyíltan: na, ebben a kérdésben kellett volna, hogy megszólaljanak, és ezt kellett volna visszautasítaniuk, és akkor hinném el, hogy Orbán Viktor nem bátorítja ezeket a szélsőséges nézeteket.

És tisztelt hölgyeim és uraim, az is látszik, hogy nap mint nap meg akarják hamisítani a történelmünket. Erre talán pont tegnap Gordonék hívták föl a nagy nyilvánosság figyelmét is. Ennek a legékesebb példája vagy legutóbbi példája az az emlékmű, amit a Szabadság térre terveznek. Ez is ennek a történelemhamisításnak a része. Át akarják írni az elmúlt időszakot. De nemcsak az újkori magyar történetet, hanem az azt megelőző száz és ezer évet is. Csak azért, mert azt gondolják, hogy a pártpolitikai érdekük ezt kívánja.

Aztán az is látszik, hogy elfoglalták a közmédiát, de sokkal inkább úgy látom, hogy egyszerűen egy pártpolitika, a Fidesz propagandagépezetévé vagy eszközevé silányították a közmédiát. Kérem, azt látjuk, hogy nem a hírekhez keresnek a magyar közmédiában úgymond kommunikációs üzeneteket, hanem a Fidesz kommunikációs üzeneteihez keresnek híreket. Így nem nehéz. Csakhogy ezt nem a Fidesz tartja el, hanem minden magyar választópolgár, minden magyar adózó. Éppen ezért nem tehetnék ezt meg.

És aztán az is látszik, hogy megszállták a kultúrát is. Hiszen direkt pártpolitikai irányítás alá helyezték a kultúrát. Elvették a szabadságát, elvették az önszabályozó jellegét. Politikussal vagy politikához lojális emberekkel akarják kimondatni Magyarországon, hogy mi a művészet és mi nem. Holott a művészetnek pont az a lényege, a kultúrának pont az a lényege, az a sajátossága, hogy szabad és szárnyal. Na, ezt vették el a művésztől Magyarországon.

És az is sajnos sztereotípiá, sokat is ismételt igazság, hogy nap mint nap megfélemlítik az embereket. Megfélemlítik azokat, akiknek más a véleménye, mint ami az övék. És nemcsak, hogy megfélemlítik őket, hanem a politika akarja megmondani minden magyar családnak, hogy hogyan éljék az életüket, hogy kit szeressenek, hogyan szeressék és milyen családban éljenek. A pártpolitika megint bement a magyar családok hálószobájába, és ez nincsen így jól.

A másik ilyen válságterület, amiről szoltam, az a gazdaság. Ki kell, hogy mondjuk, és ma már tények birtokában tudjuk ezt mondani, hogy ma Magyarország lecsúszott. A magyar gazdaság romokban van. A versenytársaink – csak itt, a régióban a környező országok – elhúznak mellettünk. Korábban Magyarország a jó értelemben vett „bezzeg-ország” volt, akit példaként állítottak a többi ország elé. És ma ez a kormány Európa szégyenpadjára ültette Magyarországot. Az ország mellett elmennek, a gazdasági teljesítménye pedig visszaesik. Miközben – ne tévedjünk! – a mi szocialista kormányunk rendezett módon adta át a gazdaságot. Növekedési pályával adtuk át a gazdaságot és az országot.

Csak egy példát hadd mondjak. Gordon majd kijavít, ha nem pontosan mondom. Akkor az euró árfolyama – ezt mindenki érti, mindenki sokszor figyeli vagy a devizahitel miatt vagy más miatt az euró árfolyamát – 265 forint környékén volt, most a tegnapi nap megjárta a 307 forintot is. Úgy, hogy közben az elemzők azt mondják, hogy ne lepődjünk meg akkor sem, ha egyszer csak azt vesszük észre, hogy 340 forintnál jár az euró. Gondoljanak bele! Mi történik akkor azokkal a magyar családokkal, vállalkozókkal, akiknek devizahitele van, ha 340 forintos euróárfolyamon kell majd visszafizetni a törlesztőrészeiket? Tudják, mi történik? Csődbe megy a vállalkozás, tönkremegy a család, és elveszik a fejük fölül a fedelet. Ezt nem engedhetjük meg.

Azt kell, hogy mondjuk, ha egy kicsit egyszerűsíteni akarnám, akkor azt mondom, hogy zuhan Magyarország versenyképessége, nem csökkent az államadósság, pedig háborút indított a miniszterelnök az államadósság ellen. Na, ezt a háborút elvesztette. Nem érkezik jelentős működőtőke Magyarországra, nincsenek érdemi új beruházások. Gondoljanak bele, azok az érdemi nagy beruházások, amikre olyan nagyon büszke ez a kormány, azok az itt jelen lévő két miniszterelnöknek az idejében történtek: mind az Audi, mind a Mercedes, mind az Opel. A két szocialista miniszterelnök idejében döntöttek ezekről a beruházásokról.

Orbának már csak annyi volt a dolga, hogy egy pecsétet rányomjon a papír végére, meg átvágja a szalagot, ahol voltak annyira kicsinyesek, hogy ezt a két embert nem hívták meg legalább az átadásra.

És mivel nincsen külföldi működőtőke-beáramlás, nincsenek beruházások, ezért munkahelyek sincsenek, meg piaca sincs a kis- és középvállalkozóknak. És ha nincs új munkahely, akkor bizony jelentősek a foglalkoztatási problémák. Persze, legyünk igazságosak: teremtődtek új munkahelyek, ez igaz. Például Londonban. Mert ott például tényleg számos magyar munkaerőnek, fiatalnak van munkája. Az angol gazdaság, a német gazdaság, az osztrák gazdaság teremtett munkahelyet magyar munkavállalóknak. És persze még egy történet: hogy földuzzasztották a közmunkások számát. De ez a közmunka tulajdonképpen csak a csúfneve, mert ez igazából kényszermunka. Megalázó feltételek mellett, megalázó bérért kell, hogy dolgozzanak ezek az emberek. És csak azért teszik ezt, hogy azt mondhassák, hogy lám, mennyit javultak a foglalkoztatási mutatók. Csak a statisztika kedvéért duzzasztják fel, mert pontosan tudják, hogy a választások után már nem tudják ilyen mértékben finanszírozni ezeket az embereknek a bérét. Mert ezt a költségvetésből finanszírozzuk. Éppen ezért mondjuk azt, hogy a közmunka hasznos és jó; átmeneti, krízishelyzetekben megoldás, de igazából a gazdaságnak kell munkahelyeket teremteni, mert az ad tisztas megélhetést és hosszú távú munkát az embereknek. Az is látszik, hogy naponta szűnnek meg cégek. Csak a tavalyi évben, tisztelt hölgyeim és uraim, 30 ezer vállalkozás szűnt meg Magyarországon. Ez is ennek az idióta gazdaságpolitikának köszönhető. És van két dolog a gazdasággal kapcsolatban, ami növekedett Magyarországon: az egyik a korrupció, a másik meg a szegénység. A magyar gazdaság működése kapcsán ez a kettő egészen biztosan növekedett Magyarországon az elmúlt négy évben.

Tudják, én azt látom, hogy csak a Fidesz meg a fideszes politikusok nem veszik azt észre, hogy Magyarországon tényleg szociális válság van. 60 éve nem voltak ilyen rosszak a társadalmi mutatók, 60 éve! Nem 24 éve, hanem 60 éve! Az elmúlt négy évben minden tíz magyarból nyolcnak csökkent az életszínvonala. A jövedelmi különbségek a felső 10 százalék, tehát a leggazdagabb 10 százalék és a legszegényebb 10 százalék között nőttek: ma már ez a szám kilencszeres. A mi kormányzásunk idején ez a szám csökkent. Ez volt az első olyan időszak Magyarország újkori történetében, amikor ez a jövedelmi különbség nem nőtt, hanem csökkent. Ez konkrétan a Gyurcsány-kormány idején volt – abban a nyolc évben.

Emellett, tisztelt hölgyeim és uraim, a középosztály – amely sajnos eddig sem volt túl erős Magyarországon – tovább gyengül, csúszik lefelé. A szegénység nemcsak bővül, hanem mélyül is. Különös tekintettel a gyermekszegénységre. 4 millió honfitársunk a létminimum alatt él, másfél millió mélyszegénységben. Ötszáz ezer gyerek napi szinten éheznek ebben az országban. És több százezer magyar ember hagyta el az országot és vándorolt ki az országból, mert itthon nem tudott megélni. Kérem, '56-ban mentek csak el ennyien ebből az országból, mint az elmúlt négy évben. Ez az igazi nemzetrombolás!

Kérem, ne tévedjünk, ez nem a véletlen műve. Ez nem a külső körülmények, a csillagok rossz állásának a következménye. Nem! Ez Orbán Viktor perverz és gyilkos társadalompolitikájának a következménye!

És tudják, eléggé érdekes értékválasztást jelent az, amikor stadionok épülnek Magyarországon, de a gyermekéhezéssel nem foglalkozik a kormány. Ezért mondom azt, hogy ezek a stadionok, bármilyen furán hangzik, de szimbólumai lesznek ennek a perverz orbáni társadalompolitikának. Mert akinek az értékrendjében a stadionépítés, a saját hobbija előrébbvaló, mint a gyermekek jóléte, az elárulja a saját hazáját és népét.

Éppen ezért, tisztelt hölgyeim és uraim, tegyünk közösen egy vállalást itt, a nagy nyilvánosság előtt! Legyen világos a mi értékválasztásunk, ennek az összefogásnak az értékválasztása. Vállaljuk azt, hogy a kormányzásunk első évének a végére nullára csökkentjük a gyermekéhezést Magyarországon. Nullára! Ugyanis csak ez a szám, a nulla az, ami elfogadható egy tisztességes politikus számára.

És menjünk tovább, hiszen van még ezer probléma és gond, amivel foglalkozni kell! De azt már látjuk, hogy tulajdonképpen Orbán kormányzásának és háborúskodásának ez a

mérlege. Ez az esszenciája, amiről az imént beszéltünk és az előttem szólók is többen szóltak.

Azt is látjuk, hogy milyen cinikusak, úgy is mondhatnám, hogy arcátlanok, és tudnám a másikat is mondani, csak azt nem akarnám, de önök mondhatják... Mindennek ellenére ömlik a nyakunkba a sikerpropaganda. Hát ki látott már ilyet?! Jönnek a győzelmi jelentések, mint korábban az orosz frontról. Minden szép, minden jó, Európa már bennünket követ, tulajdonképpen minden problémát megoldottak, és most már csak a gyümölcsét akarják ennek a fantasztikus kormányzásnak élvezni a következő négy évben.

Tudják, én értem. És tudom, hogy a papír és az óriásplakát sok mindent kibír. Na, de hát óriásplakátokkal, ilyen típusú nagyon agresszív kommunikációval nem lehet felülírni azt, amit az emberek éreznek és megtapasztalnak: azt, hogy rosszabbul élnek, mint négy éve.

Az emberek azt is tudják, hogy nem bírnak ki még újabb négy ilyen évet. Még négy ilyen év után mi lesz a gyermekekkel? Mi lesz a diákokkal, akik a tandíj miatt nem tudnak beiratkozni adott esetben felsőoktatási intézménybe? Ha Orbán marad, akkor a tandíj is marad. És akkor ezek a fiatalok továbbra sem tudják megvalósítani az álmaikat.

Valamelyik nap beszélgettem fiatalokkal, és kérdeztem tőlük, hogy hova jelentkeztek, eldöntötték-e már, hogy milyen egyetemre, melyik főiskolára, melyik szakirányra jelentkeznek. Háromból ketten gyorsan elmondták, hogy hova akarnak menni, és a harmadik fiú hezitált. Böködték a többiek, hogy de nyugodtan mondd meg, hát tudjuk, hogy te orvosnak készültél az elmúlt négy évben folyamatosan, most nem kell félni, nyugodtan mondd meg az elnöknek, hogy te meg orvos szeretnél lenni. Elkomorodott a fiú, és azt mondta: nektek igazatok van, hogy négy évig arra készültem, hogy orvos lehessenek, de most, amikor eljött a pillanat, le kellett ülnöm otthon a családdal, és meg kellett beszéljünk, hogy mi ezt megengedhetjük-e magunknak. És sajnos az volt a család döntése, hogy ezt most ők nem engedhetik meg, mert nem tudják kifizetni a tandíjat. Ezért ő nem orvos lesz, nem arra a pályára megy, amihez tehetsége, tudása és vágya van, hanem választania kell magának egy másik szakirányt, vagy el kell mennie dolgozni, hogy összeszedjen annyi pénzt, hogy utána ki tudja fizetni a tandíjat. Ez igazságtalan. Ezen mindenféleképpen változtatni kell.

És mi lesz azokkal a családokkal, akikről az imént is beszéltünk? Akik elvándoroltak Magyarországról? Mi lesz ezekkel a fiatalokkal? Hogy fognak ők hazajönni? Ha ez az Orbán-kormány marad, sehogy. Akkor az lesz az igaz, amit mondtam a videóban, hogy ők elmentek Magyarországról, és soha többet nem akarnak hazajönni.

Én olyan országot akarok, ahol a magyar fiatalok fele nem abban gondolkodik – mert ma ez a helyzet –, hogy a jövőjüket külföldön képzelik el. Én egy olyan Magyarországot akarok, egy olyan magyar nemzetet akarok, ahol minden fiatal Magyarországon képzelel el a jövőjét. Mert csak egy ilyen nemzet lehet sikeres.

De ugyanez van a dolgozó emberekkel. Ugyanez a probléma a munkavállalókkal: hogy nem tudnak megélni. Sorra kapom a leveleket, amelyekben leírja egy család, hogy már másodállásban is dolgozik, de még mindig nem tudja a hó végére kifizetni az összes számlát, még mindig az a problémája, hogy minden hónapban csak az adóssága növekszik. Ha Orbán marad, akkor ezeknek a családoknak a megélhetési gondja is marad. Mert ők nem foglalkoznak ezekkel az emberekkel.

És ugyanez igaz a vidéken, falun élő emberekre. Hiszen a leginkább ők sínylik meg, hogy leépülnek a közszolgáltatások, hogy nincsen munkahely, hogy effektíve összeszűkülnek a lehetőségek úgy általában. Ha Orbán marad, akkor a következő négy évben a vidék kilátástalansága is marad. Éppen ezért kell változtatni.

De mondhatnám a nyugdíjasokat vagy a kisvállalkozókat. A kisvállalkozóknak a következő négy évben – ha ők maradnak – a csőd marad. A nyugdíjasoknak pedig a megélhetési problémák, a nehéz sors. Hiszen ma már egy nyugdíjasnak sokszor azon kell gondolkodnia, hogy eszik, a gyógyszereit váltja ki, vagy kifizeti a rezsiköltségeit. Sőt kénytelenek Magyarországon a nyugdíjasok újabb és újabb állásokat vállalni – hol feketén, hol szürkén, hol fehéren –, hogy tudják segíteni és támogatni a gyermekeiket. Tudják, ez volt az, amire azt mondták, hogy azért nem kell adni a nyugdíjasoknak nyugdíjmelést, mert majd a gyerekeik eltartják. Melyik országban élnek ezek az emberek? Ehelyett pont az van, amiről

az imént beszéltem, hogy még mindig, még ma is bizony a nyugdíjasok támogatják a saját gyermekeiket. Azért vállalnak pluszmunkát, hogy tudják segíteni a saját családjukat. Ők nem a Kanári-szigetekre mennek nyaralni télen, hanem dolgoznak, hogy a családjuk meg tudjon élni.

Tehát ezért nem kaphat Orbán Viktor újabb négy évet, ezért kell neki mennie.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Korábban egyszer egy fórumon Horn Gyula úgy fogalmazott, hogy ő olyan országot szeretne, ahol nemcsak megszületni és meghalni lehet, hanem élni is érdemes. Egyetérték vele. Én is ilyen országot szeretnék.

Sokat járva az országot az emberek nagyon egyszerűen, őszintén és nagyon világosan elmondják azt, hogy mit szeretnének, mit várnak a következő kormánytól. És kérem, ne tessék nagy dolgokra gondolni. Összeszedtem ezeket, amiket mindig a figyelmembe ajánlanak.

Az első jogos elvárás az, hogy se a gyermekek, se a nyugdíjasok, se senki ne éhezzen Magyarországon. Ez az egyik elvárás.

A másik ilyen jogos elvárás, hogy minden gyermek, ismétlem, minden gyermek minőségi és esélyt adó oktatásban részesüljön. Nem egy bonyolult kívánság.

Három: aki akar és tud dolgozni Magyarországon, az kapjon erre lehetőséget és olyan tisztos fizetést, amiből nem habzsi-dőzsiben, de mégiscsak meg tudja fizetni a költségeit, el tudja tartani saját magát és a családját. Munkát akarnak az emberek és tisztességes bért.

Aztán, amit még szoktak említeni, hogy mindenkinek legyen fedél a feje felett, senki ne fázzon, és ne fagyjon meg sem az utcán, sem pedig a saját lakásában csak azért, mert nem tudja rendesen fűteni a lakását.

Aztán a következő, az ötödik, hasonlóan nagyon egyszerű elvárás: ha valaki megbetegszik, akkor kapjon tisztességes orvosi ellátást. Hogy senki ne haljon meg vagy maradjon beteg, miközben van a betegségére gyógymód. Igenis, mindenkinek meg kell kapnia a tisztos gyógyellátást.

A hatodik: az is jogos elvárás, hogy a törvény előtt tényleg mindenki egyenlő legyen, illetőleg, hogy a politika ne akarja szabályozni a családok életének minden másodpercét, és hogy ne kelljen félni attól, ha valaki véleményt mond közügyekről, közpolitikai kérdésekről, vagy csak egyszerűen nem ért egyet az éppen aktuális hatalommal.

Mondtak még egy érdekes dolgot, erről Botka Laci beszélt az imént, szerintem nagyon helyesen. Egy idős néni jött oda hozzám egy fórumon. Végighallgatta a fórumot, és utána végigvárta a sort, mert sokan vártak rám. Egy 85 éves néni volt, és azt mondta nekem, „tudja, elnök úr, nagyon sok jó dolgot mondott, hogy mire van szüksége az országnak, de én még egyet hadd tegyek hozzá: egy kis békére meg nyugalomra lenne most már szükségünk”. Ez a plusz egy, a hetedik, amit az emberek elmondanak.

És azt gondolom, hogy ezek nem túlzó elvárások. Ezek nem utópisztikus elvárások, még akkor sem, ha tudjuk, hogy ma nagyon sok honfitársunk nem kapja meg mindezt a hétköznapi életben. De azt mindenki érti és tudja, hogy az a kormány, amelyik nem is törekszik arra, hogy ezt megadja a magyar embereknek, az nem hibát követ el, az nem kormányzatilag inkompetens, hanem bűnt követ el. Bűnt követ el.

Nem lehet egyik napról a másikra ezeket százszázalékosan teljesíteni, nem lehet elhozni a Kánaánt mindenkinek egyik napról, egyik hónapról, egyik évről a másikra. De kérem, törekedni, törekedni, azt viszont kell. Aztán ebből lesz a cselekvés, és ebből lesz az eredmény.

Azért fontosak ezek az elvárások, mert ezek a vágyak fogalmazódtak meg a rendszerváltáskor is. Azért akartunk rendszerváltást, hogy legyen Magyarországon szabadság, demokrácia, piacgazdaság. Hogy ezek elhozzák nekünk a jólétet és biztonságot. Emlékszem a szüleimre; a rendszerváltás körül – én most 40 vagyok, tehát olyan 15-16 éves koromban – milyen lelkesen beszéltek arról, hogy mit fog nekünk, a mi családjunknak hozni a rendszerváltás. Mennyire más életstílust, mennyire más életminőséget. Ma már tudjuk, hogy

akkor ez a fellelkesültség, ezek a gondolatok túlzó elvárásokként fogalmazódtak meg. Na, de hogy 24 évvel a rendszerváltás után se kapják meg ezt az emberek, az viszont komoly tragédia.

Éppen ezért olyan politikát kell képviselnünk – ha nagyon egyszerűen kellene megfogalmaznom a jövőbeli célunkat –, amelyik beteljesíti végre a rendszerváltás álmát. Olyan politika kell, amely által a gyermekek, a nők, a munkavállalók, a kis- és középvállalkozók és a nyugdíjasok jobban fognak élni. Hogy ők legyenek a nyertesei ennek a politikának. És én miniszterelnökként őértük fogok kiállni, őértük fogok harcolni minden egyes hivatali percemben. A közös koalíciós kormányunk politikáját pedig erre az öt pillérré fogjuk építeni, hogy nekik jó legyen, végre jó legyen.

Tudják, azért fontos ez, mert nekem meggyőződésem, és sokan vagyunk így ebben a teremben, hogy Magyarország akkor fog jobban teljesíteni, ha a benne élő emberek jobban élnek. Ilyen egyszerű ez. Ehhez természetesen megvan a megoldásunk, és megvan az ajánlatunk, amit végigbeszéltünk, végigegyeztettünk a szövetségeseinkkel is. Nagyon egyszerű: felelős gazdaságpolitikára van szükség, igazságos társadalompolitikára van szükség, és erős demokráciára van szükség. És ha ez van, akkor van jólét, biztonság és szabadság is Magyarországon.

Mivel nagyon szalad az idő, ezért próbálnám rövidíteni a még magamnak fölírt gondolatokat. Ezért kicsit távirati stílusban a felelős gazdaságpolitika azt jelenti, és ebben csak idézném Bajnai Gordont: vissza kell állítani a bizalmat Magyarországon. Mert, ha van bizalom, akkor van beruházás; ha van beruházás, akkor van munkahely, és van piacuk a magyar kis- és középvállalkozóknak is. Ha meg van munkahely meg piac, akkor van gazdasági növekedés, és van biztos megélhetés is. Ilyen egyszerű.

Emellett természetesen szükség van még kiszámíthatóságra, átláthatóságra a kormányzati döntéseknél vagy a jogszabályalkotásban, hogy ne mindenki, minden képviselő mindenféle – hogy mondjam – örült ötlettel támadja meg a parlamentet egyéni képviselői indítvány formájában. Hogy a gazdasági partnereink tudjanak tervezni; hogy tudják, hogy hova milyen módon fektetnek be, és ott milyen megtérülésre számíthatnak, hiszen így senki nem fog Magyarországra befektetni. És természetesen a harmadik, hogy fel kell számolni a korrupciót, mert a korrupció megmérgezi a magyar gazdaságot, és elvette a levegőt a tisztességes magyar vállalkozások elől az elmúlt három évben.

Igazságos társadalompolitika. Azért van szükség felelős gazdaságpolitikára, hogy az megtermelje azt a bevételt, amiből a társadalompolitikai céljainkat el tudjuk érni. Nem tudunk abból adni, ami nincs. Csak abból tudunk adni, amit megtermelünk, és ami van jelenleg is. Ezek a társadalompolitikai célok számunkra, amelyek létkérdések: csökkenteni akarjuk a társadalmi egyenlőtlenségeket, csökkenteni akarjuk a jövedelmi különbségeket, és csökkenteni akarjuk a különböző regionális fejlettségbeli eltéréseket a különböző országrészek és települések között. Az mégse tartható, hogy az ember akár egy megyében átutazik az egyik faluból a másikba, és úgy tűnik számára, mintha ötven évet visszautazott volna az időben. És ez nem az ott élő emberek hibája; ez a politika hibája, hogy nem figyel oda a magyar vidékre és a falusi emberre.

Emellett növelnünk kell a társadalom versenyképességét, hiszen méltán vagyunk büszkék a humán erőforrásunkra, az egyetlen „természeti kincsünkre”, a magyar tudásra és kreativitásra. Ebben kell segíteni a fiatalokat és az embereket, hogy ezt képzéssel, továbbképzéssel, átképzéssel elérjék.

Aztán meg kell erősítsük a középosztályt, ki kell bővítsük a középosztályt, szakmailag úgy szokta Korózs Lajos nekem tanítani, hogy „a társadalmi mobilitás csatornáit újra kell nyitni”. Ugye, Lajos, jól mondom ezt? Ennél egyszerűbben is meg lehet ezt fogalmazni, tehát magyarul: a szegény ember fel tudjon emelkedni; hogy többre tudja vinni, mint a szülei, és egyik napról a másikra kicsit előrébb tudjanak jutni.

És természetesen javítani akarjuk az életminőséget. De nemcsak abban a formájában, ahogy úgy általában az elmúlt huszonnégy évben beszéltek erről, hogy jólétet mindenkinek. Nagyon fontos, emelkedjék a jólét; de, kérem, a jól létnek is emelkednie kell, mert én azt szeretném, ha Magyarországon boldog embereket látnánk mindenhol ebben az országban.

És a boldogsághoz nemcsak pénz kell, sok minden más is kell hozzá. Éppen ezért a jólét mellett a jólétnak is növekednie kell Magyarországon.

És természetesen ennek szolgálatába fogjuk állítani az oktatáspolitikát, a foglalkoztatáspolitikát, a szociálpolitikát, az egészségügy-politikát és az idősekkel kapcsolatos politikát is. Hiszen ez adja meg a végeredményt, amellyel Magyarországot valóban egy igazságos, demokratikus, szabad és biztonságos országgá tudjuk tenni.

És a végére hagytam az erős demokráciát. Azért hagytam a végére, mert ezt sokszor nehéz elmagyarázni a választópolgároknak is, hogy ne csak legyintsenek a demokráciára, ne mondják azt, hogy ez őket annyira nem foglalkoztatja, hiszen megélhetési gondjaik vannak. Mert igenis kell hogy mondjuk, hogy az erős demokrácia, a jogállam kell ahhoz, hogy egy országban igazi szabadság és valós jólét legyen – a kettő nem létezik egymás nélkül.

Éppen ezért mi visszaállítjuk a jogállamot Magyarországon! Tiszteletben tartjuk a magánélet szentségét. Lesz újra független közmédia. Visszaállítjuk a kultúra szabadságát. Helyreállítjuk a valós társadalmi párbeszédet. Éss támogatni fogjuk a civil önszerveződést jogszabályokkal és forrásokkal, hogy ne csak a CÖF-nek legyen erre pénze, hanem a valódi civil szervezeteknek is.

Minden lehetséges eszközzel fellépünk a rasszista, kirekesztő, szélsőséges nézetek ellen. Tűzzel-vassal fogjuk irtani.

De emellett arra is oda fogunk figyelni – és ez is egy nagyon fontos vállalás, sajnos Magyarországon ez egy fontos vállalás –, arra fogunk törekedni, hogy azok, akik nem ránk szavaznak a következő választáson, azok a jobboldali szavazók, akik nem bennünk hisznek, ők is nyugalomban és békében, félelem nélkül élhessék az életüket az új, baloldali kormány idején is.

De, tudják, a társadalmi béke nem egyenlő ám a felejtéssel! Mert nem felejtethjük el az ellopott trafikokat, az elrabolt földeket, a korrupciógyanús állami közbeszerzéseket. Úgyhogy, tisztelt hölgyeim és uraim, jogállami igazságtétel is lesz. Jogállami igazságtétel lesz, mert nem politikai komisszárok előtt, nem politikailag motivált koncepciók perekben lesz elszámoltatás, hanem, a független magyar igazságszolgáltatás előtt. Mert, tudják, erről szól a demokratikus rend. Arról szól, hogy márpedig a törvényeket mindenkinek be kell tartania, és aki törvényt sértett, annak felelnie kell a cselekedeteiért! És ez igaz Magyarország miniszterelnökére, Orbán Viktorra, igaz Simicska Lajosra, és igaz Lázár Jánosra is. Nekik is be kell tartani a törvényeket!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A következő választáson nem csak két politikus áll szemben egymással. Nem csak arról kell döntenie, hogy Orbán vagy Mesterházy. A következő választáson két értékrend, két világlátás, két jövőkép is szemben áll egymással. És, tudják, sajnos Magyarországon ezek között a különbözőségek között sok esetben, szinte majdnem mindig, kibékíthetetlen ellentét van. Hiszen hogyan lehetne összebékíteni, ha egy politikus, egy miniszterelnök és pártja Európa-ellenes, amikor mi az európaiságban hiszünk? A nacionalizmus vagy hazaszeretet között hogyan lehet kapcsolatot teremteni? A háború vagy a béke között hogyan lehet hidat verni? Az egy vezér mindenhatósága vagy egy csapat kooperációja? Ezek, kérem, egymással szemben álló világlátások, szemben álló értékek és szemben álló jövőképek.

Ezért mondom azt, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy válaszúthoz érkeztünk, fekete-fehérré vált a döntés. És amikor a választópolgárnak el kell gondolkodnia, hogyan fog szavazni, akkor ezek közül kell választania.

És három dolgot egészen biztosan mérlegelnie kell, mielőtt dönt. Az első, hogy azt kapta-e Orbán Viktortól, amit az megígért neki 2010-ben. Van-e egymillió munkahely? Két hét alatt közbiztonság? 7 százalékos gazdasági növekedés? Többszörös pénz az egészségügyben dolgozóknak? És még több pénz a pedagógusok béremelésére? Ezt ígérték, szerintem nem ezt kapták a magyar választópolgárok. De ezt mindenkinek saját magának kell mérlegelnie.

Kettő. Vajon az elmúlt négy évben az adott választópolgár élete, a családjának a helyzete jobb vagy rosszabb lett? Ha jobb, akkor elégedett a helyzetével, ha rosszabb, akkor egészen biztosan változtatnia akar.

És a harmadik, ez is nagyon fontos, hogy milyen jövőt akar saját magának. a családjának és ennek a hazának, milyen jövőt akar a következő négy évben.

És ha erre a három kérdésre úgy válaszol, hogy igen, én változást akarok, akkor megint csak leegyszerűsödik a döntés. Hiszen ha valaki változást akar Magyarországon; ha valaki el akarja küldeni Orbán Viktort a hatalomból; ha valaki meg akarja szüntetni ezt a parlamenti diktatúrát, ami Magyarországon kialakult, akkor ma egy magyar szavazópolgárnak egy dolga van: elmenni szavazni, és az Összefogás jelöltjeire leadni a voksát!

Ugyanis, tisztelt hölgyeim és uraim, más lista, más jelöltek nem tudják elhozni ennek a hazának a változást. Nem akarok megbántani egyetlen más pártot sem, de talán az tényszerűen állítható, hogy nem az LMP fogja leváltani ezt a kormányt. Talán az tényszerűen állítható, hogy nem a Jobbik fogja leváltani ezt a kormányt – szerintem egyébként ők nem is akarnák leváltani ezt a kormányt. Hanem akik le akarják, és ami még fontosabb, le is tudják váltani ezt a kormányt, az az Összefogás listája, az Összefogás jelöltje és az Összefogás miniszterelnök-jelöltje.

Tehát, tisztelt hölgyeim és uraim, a választás egyszerű: modern, európai Magyar Köztársaság vagy a Horthy-korszak restaurációja. E kettő közül kell választani! Nem hiszem, hogy sok dilemmája van az embereknek. És mi – ezzel sem árulok el nagy titkot –, akik részt veszünk ebben az összefogásban, az elsőben hiszünk. És nagyon szépen köszönöm mindenkinek a munkáját ebben az összefogásban, hiszen nem volt egyszerű ez az út, amit közösen bejártunk. Nem akarom tagadni, voltak ebben döccenők, voltak ebben konfliktusok, viták. Sőt, még azt sem mondom, hogy a jövőben nem lesznek vitáink és adott esetben konfliktusaink. De egyben biztosak lehetnek, és minden magyar választópolgár ebben biztos lehet: hogy ez a szövetség, ez az összefogás erős összefogás. Pont azért erős összefogás, mert mindenki tudja, hogy mi a tét, hogy miért volt szükség erre. Éppen ezért engedjétek meg, hogy megköszönjem az ebbéli munkát. Köszönöm szépen.

És engedjék meg, hogy egy üzenetet is megfogalmazzak így a vége felé! Az üzenet a Fidesznek szólna, meglepő módon. Szóval látom, hogy nem tetszik nekik ez az összefogás. Azért nem tetszik, mert másnaptól kezdve már minden felületen támadtak bennünket, hirdetésben, nyílt levélben, óriásplakáton. Annyira siettek az óriásplakáttal, hogy tudják, az egyik szereplő mellé nem is ragasztották oda a nevét, a bohóc elé nem tették oda, hogy Orbán Viktor. De hál' istennek, vannak kreatív, segítőkész magyar választópolgárok, akik több helyütt fölragasztották erre a plakátra; én csak biztatnám őket, hogy tegyék csak oda ezt a névtáblát is a bohóc elé. Na, de nem akarom elviccelni. Ami az üzenet: értem én, hogy arra törekednek, hogy megosszanak bennünket. Értem én, hogy ezek arra törekednek, hogy egymás ellen fordítsanak bennünket. Értem, látom a médiaspineket. Értem, látom a kiszivárogtatásokat és a hazugságokat. De amit üzenünk itt közösen nekik, hogy nem hagyjuk magunkat! Nem fogják tudni megbontani ezt az együttműködés!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez az összefogás megsokszorozta az erőnket, megsokszorozta a győzelmi esélyeinket, és megsokszorozta a kormányváltásba vetett hitet. Ezt látom itt, a teremben, ezt látom az utcán, és ilyen üzeneteket kapok a Facebookon is. A kormányváltás elérhető közelségbe került. Ahogy Lukács Zoli fogalmazott: a verseny újra nyílt. A versenynek a végeredménye pedig az lesz, hogy ez a kormány megy.

Ezért, tisztelt hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy megkérjem a szövetségeseinket: gyertek ide, és megkérem az MSZP vezetését is, hogy álljanak ide mellém, hogy mutassuk meg önöknek és a magyar választópolgároknak, hogy ez a csapat lesz az, amelyik a következő hetekben végigcsinálja az előttünk álló kihívásokat. Pontosan azért, mert 71 nap múlva választások lesznek Magyarországon. 71 nap múlva változás lesz Magyarországon. Április 6-án új korszakot nyitunk Magyarország történetében. Én készen állok. Mi készen állunk. Mi jövőnk, ők pedig menni fognak.